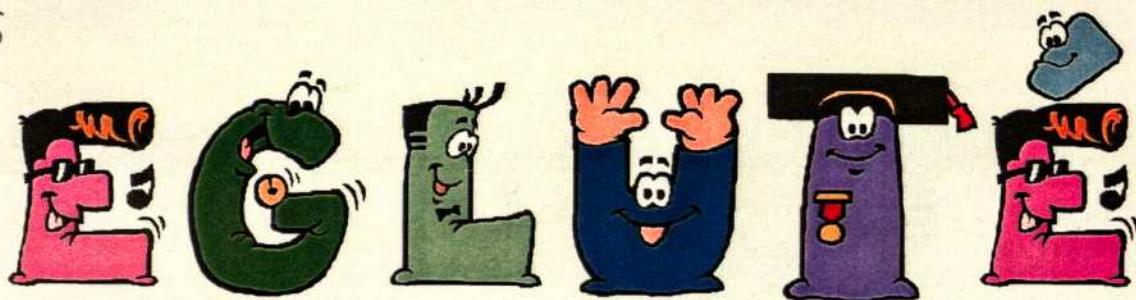
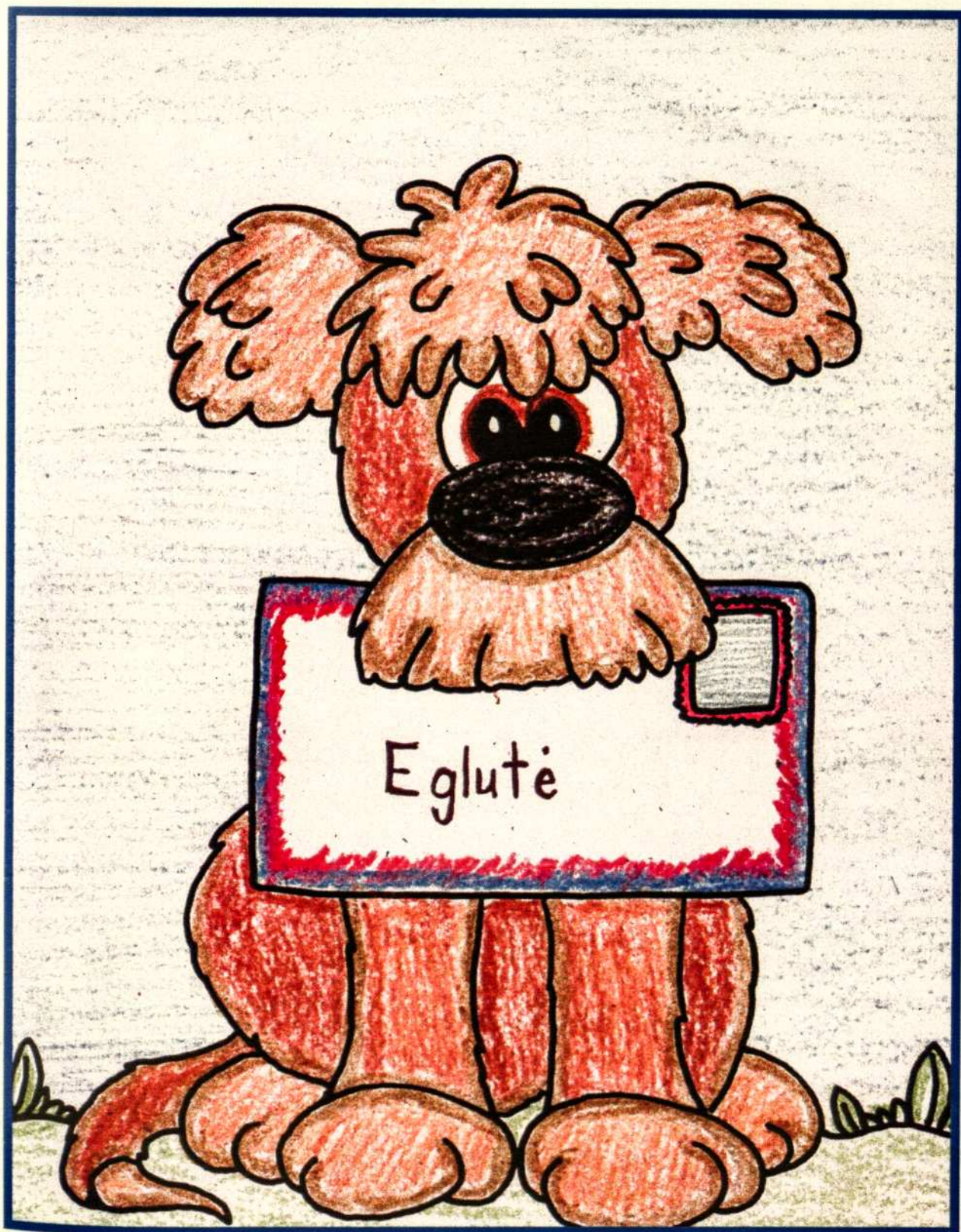

RUGSĖJIS * 1999 * SEPTEMBER

VOL 50/NR.7

E G L U T Ė

RUGSĖJIS / SEPTEMBER / 1999 Vol. 50 / Nr. 7

TURINYS

- 1 SESUTĖ MOKYKLOJE, *Justinas Marcinkevičius*
- 2 SUNKU BŪTI MOKINIU, *Vytautas Račickas*
- 6 AŠ MERGYTĖ KAIP PUPA, *Kazys Jakubėnas*
- 7 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 10 KAS UŽRIŠ MAN BATUKUS?, *Vytautas Rudokas*
- 11 MŪSŲ KŪRYBA
- 20 KARNAVALAS, *Martynas Vainilaitis*
- 21 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 23 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 26 AR ŽINAI?
- 27 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

Sesutė mokykloje

Justinas Marcinkevičius

Saulutė laižo lango stiklą,

Ant upės tirpdo ledą.

Sesutė ruošias į mokyklą,

Knygas į krepšį deda.

Pašoku greitai iš lovelės –

Ak, būčiau jau pamigus!

Velku lig durų jos krepšelį,

Pikrautą pilną knygų.

Paskui aš laukiu visą dieną,

Pakol sesutė grįžta.

Labai sunku gyventi vienai,

Net ir žaislai įgrysta.

Ir džiaugiamės visi sulaukę,

Atsagstom jai paltuką.

O ji iš krepšio mums ištraukia

Raudoną penketuką.

Gerai, kad rytą netingėjau,

Jos krepšį panėšėjau

Ir savo mylimai sesutei

Gaut penketą padėjau.

Sunku būti mokiniu

Vytautas Račickas

Lietuvių kalbos pamokos Vaciukui visų ilgiausios. Skaityk, rašyk, pabrauk, išbrauk! Nuobodu. Ko norėti? Juk lietuvių kalba sunkiausia iš visų pasaulio kalbų. Todėl ir Lietuvos rusai jos mokosi po keliasdešimt metų. Kiti taip ir neišmoksta.

O Indijoje kiekvieną lietuvį docentu, kitaip sakant, mokytu, vadina. Mat lietuvių kalba labai panaši į sanskritą – senąją indų kalbą, kuria Indijoje tik kilmingi žmonės kalba. Pavyzdžiui, „vilkas“ sanskritiškai „vrkas“, „šilkas“ – „šrkas“, o „pilvas“ – „prvas“.

Vaciukas viena akimi pažvelgia į mokytoją ir vėl prisikiša prie suolo draugo ausies. Jeigu nori, gali netikėti, bet viena mamos draugė neseniai kaip tik Indijoje buvo. Nuėjo į Bombėjaus turgų ir susitiko... savo pažįstamą, kuri Justiniškėse gyvena. „Kaip tu, – sako toji pažįstama, – čia, Indijoje, atsidūrei?“ „O tu?“ – klausia mamos draugė. Žodžiu, abi pradėjo plepėti. O aplinkui susirinko minia baltais rankšluosčiais galvas apsivyniojusių indų. Klausėsi jie, klausėsi gražaus lietuviško žodžio skambėjimo, o pats storiausias i n d a s , tikriausiai

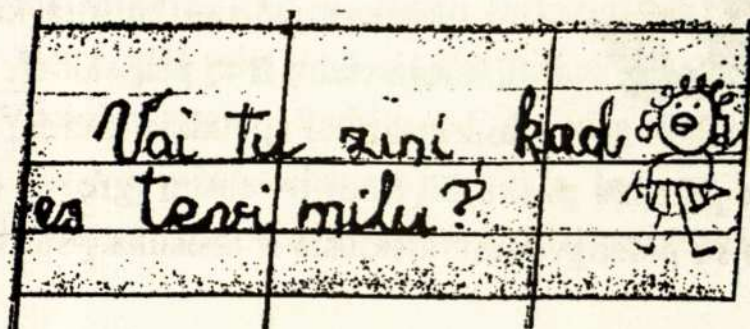

labai turtingas macharadža, ir tarė sanskritiškai: „Lietua. Nojva rpublika!“

Pasitarę tarpusavy, indai sumetė didelę krūvą rupijų ir nupirko dresiruotą dramblių. Veskitės, sako, į Lietuvą ir dirbkit jos labui.

— Vaciuk! – mokytojas lėtai pakelia galvą. — Kada tu nustosi plepėjęs? Ir pats nedirbi, ir savo draugui kliudai!

Vaciukas trumpam susigėsta ir kurį laiką žiūri į vadovėlį. Bet netrukus vėl atkunta. Jis išplėšia iš sąsiuvinio lapą ir parašo:

Vaciukas kiša laiškėlį savo suolo draugui, tačiau jis patenka į mokytojo rankas.

— O, tu moki latviškai?! – nustemba mokytojas. — Šaunuolis! Ir aš, Vaciuk, tevi milu, bet visų pirma reikia išmokti gimtąją kalbą.

Vaciukas kurį laiką kenčia tylėdamas. Kai mokytojas pradeda kažką aiškinti lentoje, Vaciukas pasakoja, jog Afrikoje yra tokia papuasų gentis, kurių vaikams visai nereikia mokytis. Nei rašyti, nei skaityti. Mat pagrindinė papuasų bendravimo priemonė – šokis. Jeigu papuasui liūdna, jis šoka liūdesio šokį, jeigu linksma – linksmybės. Štai šitaip...

— Vaciuk!

Ak, tas mokytojas! Jis viską mato, viską girdi.

— Eik jau tu! – netiki Vaciuko suolo draugas. — Dabar gi dvidešimto amžiaus pabaiga. Dabar net papuasai knygas skaito ir televizorių žiūri. Ir laiškus tikriausiai rašo.

— O tu žinai, kodėl jie laiškus rašo!? Todėl, kad telefono neturi!

— Tai kaip greitąją pagalbą išsikviečia?

Staiga girgžteli mokytojo kėdė.

— Vaciuk, ateik prie lentos!

Vaciukui belieka išpildyti mokytojo paliepimą.

— Rašyk! „Iš stoties išėjo kelios dešimtys keleivių“.

Mokytojas jau kelintą kartą ramiai diktuoja vieną ir tą patį sakinį, o Vaciukas taip smarkiai spaudžia kreidą, jog toji net

trupa. Pagaliau parašęs paskutinį žodį ir lenton įgrežęs didelį baltą tašką, Vaciukas su palengvėjimu atsidūsta ir atsisuka į šurmuliuojančią klasę.

Mokytojas liepia perskaityt. Vaciukas išsigandęs žiūri į lentą, kurioje nelygiomis raidėmis parašyta:

*Iš stoties išėjo kelios
dešimtys papuasų*

Klasė garena, o mokytojas net nesišypso.

— Štai ką aš tau pasakysiu, mielas papuasų drauge! Per pamoką reikia dirbt, o ne plepėt kaip turgaus bobutei! Pasimiklinsi, Vaciuk, po pamokų!

Pasibaigus paskutinei pamokai, vaikai lyg išbaidyti kiškiai išbėgiojo kas sau, tik Vaciukas liko suole sėdėti. Laimei, kišenėje netyčia rado dvidešimt kapeikų, todėl nudūmė į bufetą – nusipirks bandelę. Ką gali žinoti, gal iki pat vakaro teks po pamokų išsėdėti?

Parbėgęs į klasę, rado ant lentos mokytojo užrašyta:

*Vaciuk, aš ateisiu
po dešimties minučių
Mokytojas*

Vaciukas švariai nuvalo lentą, atsisėda į suolą ir įsmeigia akis į savo rankinį laikrodį baltu ciferblatu, ant kurio parašyta: RAKETA. Tikriausia tai reiškia, kad Vaciuko laikrodis labai greit minutes skaičiuoja. Bet kodėl taip lėtai slenka laikas? Gal tik pusė minutės tepraėjo, o Vaciukui atrodo, kad jis sėdi čia visą amžinybę. Įdomiai tas laikas tiksi. Kai Vaciukas vėluoja į mokyklą, laikrodžio rodyklė skuba net pasišokėdama. Kai lauki skambučio pertraukai, ji vos vos pasivelka.

Bet štai jau praėjo aštuonios, devynios minutės. Tuoj tuoj ateis mokytojas ir pradės diktuoti sakinius. O Vaciukui reikės rašyti. Siaubas!

Dešimt minučių praslinko, o mokytojo vis dar nėra. Gal susirgo? Gal nebeateis? Oi, kaip ilgu tvankioje klasėje sėdėti...

Dar po kelių minučių pasigirsta skubūs mokytojo žingsniai. Netrukus jis atidaro klasės duris ir sustoja labai nusteбęs. Vaciuko suolas tuščias, o lentoje šviečia su didele meile parašyti žodžiai:

*Tamsta mokitėjau, aš
laukeu penkiolika mi-
nučių, man atsiėjo ir
aš ušėjau. Vaciukas*

AŠ MERGYTĖ KAIP PUPA

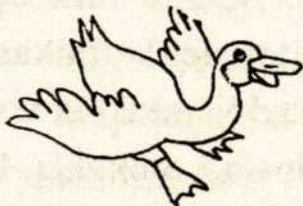
Kazys Jakubėnas

Aš mergytė
Kaip pupa,
Po kiemelį
Opa-pa!

Žąsinėli,
Tu nepyk,
Man šonelių
Negnaibyk.

Žąsinėli
Sutikau,
Labas rytas
Jam sakau.

Avižėles
Sveikas lesk,
Tik plunksnelių
Nepamesk!

Pipiras

Klausia
Keturmetis vyras:
— Tėti,
Kas yra pipiras?

Tėtis
Pažvelgė į vyrą:
— Pasakot
Apie pipirą?

Pasakys
Tai tau visi –
Pipiriukas
Tu esi.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Sidabrinė grandinė Aušros vartuose

Aušros vartuose prie stebuklingojo švč. Panelės paveikslo yra sidabrinė keturkampių žiedų grandinė. Grandinė yra apie pusantro metro ilgio. Ji susijusi su tokiu padavimu:

Vilniaus Rasų priemiesty gyvenusi neturtinga našlė ir vertusis pienininkyste. Kartą jinai sutikusi našlaitį, kuris neturėjęs nei globėjų, nei artimesnių giminių. Našlė jį priglaudusi. Kai vaikelis šiek tiek paūgėjęs, našlė įprašiusi Aušros vartų kleboną paimti jį jam patarnauti. Vaikelis buvęs ramus, malonus ir klusnus, taigi, klebonas greit jį pamilęs, išmokęs skaityti ir rašyti. Jis vaikščiodavęs su kunigu pas ligonius, mišioms patarnaudavęs, o kadangi buvo gražus ir malonus, tai ir visi jį mylėdavę ir dažnai jam duodavę po kelis ir keliolika skatikų. Vaikelis tų pinigų niekams neišleisdavęs, bet visus atiduodavęs savo globėjai, pas kurią nakvodavęs.

Jis buvęs labai pamaldus, ypač garbinęs ir karštai mylėjęs Dievo Motiną. Melsdamasis prašydavęs Dievą, kad leistų jam tapti dideliu žmogumi.

Kartą per mišparus Aušros vartų bažnyčioje, švč. Panelės Globos šventėje, vaikelis užmigęs ir, niekieno nepastebėtas, nučiuožęs po suolu, ant kurio buvo užsnūdęs. Kai mišparai pasibaigę, visi išėję iš bažnyčios, bažnyčią užrakinę ir vaikelis vienas pasilikęs bažnyčioje.

Pačiam vidunakty į bažnyčią įėję du stebuklingo grožio angelai. Pasirėdę lengvais rūbais, dideliais, sniego baltumo sparnais, angelai rankose turėję uždegtas žvakes, nuo kurių mušus ryškesnė nei saulės

šviesa.

Kai angelai pažadinę miegantį berniuką, tasai pakirdęs, be galo išsigandęs, ėmęs drebėti ir verkti, bet, pastebėjęs angelų veiduose dangiškąjį gerumą ir švelnumą, veikiai nurimęs, atsiklaupęs ant kelių, suėmęs rankutes ir ėmęs melstis. Angelai paėmę jį už rankų ir nusivedę į koplyčią. Kai tik artindavęs prie durų, visos pačios atsidarinėjusios ir užsidarinėjusios be jokio šlamesio. Kai atsidūrę prie altoriaus, prasiskleidus uždanga, kuria buvo pridengtas paveikslas, ir pasirodęs liūdnas, malonus švč. Panelės veidas.

Vienas angelas prabilęs:

— Kadangi visuomet maldavai švč. Panelę, kad Jinai padėtų tau tapti dideliu žmogumi, ir buvai visuomet doras, geras ir pamaldus, tai Jinai išklause tavo maldą. Bet norint tapti dideliu žmogumi, reikia būti turtingam, turėti daug pinigų.

Angelai atidare esančią prie altoriaus dėžutę. Ji buvus pilna auksinių pinigų. Liepę vaikui tiek jų pasisemti, kiek tik pajėgia panešti. Vaiko širdelėje tačiau pabudęs įgimtas dorumas ir šis taręs:

— Ne!.. Tie pinigai priklauso švč. Panelei ir be Jos leidimo nė vieno pinigėlio nepaimsiu. Leiskite man pasimelsti.

Atsiklaupęs ant altoriaus laiptų, įbedęs akis į švč. Panelę ir karštai meldęsis. Pasimeldęs nedrąsiu balsu paklausęs, ar galys pasinaudoti siūlomu turtu. Ir, kai švč. Panelė maloniu veido šypsniu ir galvos linktelėjimu davus sutikimo ženklą, vaikas prisikrovęs pinigų, kur tik galėjęs: kišenes, užantį, batų aulus ir kt.

Angelai, išvedę vaiką iš koplyčios, o durys pačios užsisklendusios, kaip buvusios.

Berniukas nuėjęs namo ir paklaustas savo globėjos, kur taip ilgai užtrukęs, pasisakęs vaikščiojęs su kunigu pas ligonį.

Ryto metą padėjęs po našlės priegalviu kelis auksinius pinigus,

nepastebimas išėjęs iš namų ir leidęsis kelionėn.

Nuėjęs net į Rygą ir tenai turtingam pirkliui parsisamdęs pasiuntiniu. Bet pirklio būta pikčiurnos, nesąžiningo, apgaudinėjusio žmonės ir blogai apsiėjusio su samdiniais. Pastebėjęs tai vaikas, pirklių pametęs ir suradęs kitą, daug geresnį ir sąžiningesnį, pas kurį ištisus metus tarnavęs. Savąjį auksą įsiuvęs į švarkelį ir labai rūpestingai jį saugojęs. Eidamas gulti visuomet jį gražiai suvyniodavęs ir po galva pasidėdavęs. Pastebėjęs tai pirklys ir paklausęs vaiką, kodėl jis taip rūpestingai saugojęs savo seną švarkelį. Berniukas tarnavęs pirkliui be algos, todėl atsakęs, kad tik tą vieną teturįs. Kadangi atsakymas nepatenkinęs išvalgaus pirklio, berniukas pasakęs visą tiesą ir prašęs paimti pinigus saugoti, o už nuošimčius jį lavinti.

Pirklys turėjęs vienturtę dukterį, kurią berniukas pamilęs ir jos mylimas buvęs. Baigęs mokslus, vedęs pirklio dukterį ir parsikvietęs savo globėją, teikęs jai visų patogumų ir rūpinęsis kaip motina. Pradėjęs savarankišką prekybą, o kad buvo doras ir sąžiningas, greit įgijęs didelį pasitikėjimą ir bematant labai pralobęs.

Praturtėjęs nepamiršęs, kam esąs skolingas, ir kasmet siųsdavęs Aušros vartų švč. Panelei brangių dovanų, tarp kurių nusiuntęs ir minėtą grandinę, atsidėkodamas už tai, kad švč. Panelė išvadavus jį iš vargo ir skurdo pančių.

* * *

Kitas padavimas rodo, kad tą grandinę prie Aušros vartų švč. Panelės paveikslo pakabinęs kažkoks turtuolis, sirgęs vandenine liga ir buvęs labai sutinęs, pasižadėjęs Aušros vartų švč. Panelei ir pasiketinęs, jeigu pasveiksis, paaukoti tokio ilgumo sidabrinę grandinę, kokis būdamas sutinęs galėjęs apsijuosti. Pasveikęs įžadus ištesėjęs.

KAS UŽRIŠ MAN BATUKUS?

Vytautas Rudokas

Aš dar mažas. Taip norėčiau
Augt greičiau, linksmai gyvent.
Be mamos arba be tėčio
Pats nemoku apsirengt.

Nelakstau aš susivėlęs
Ir myliu gerus vaikus.
Bet kai būsiu kareivėlis,
Kas užriš man batukus?

Kiek man reikia vitaminų?
Ar jie augt padės tvirtai? –
Ir senelis nuramino
Lyg juokais, o gal rimtai:

— Tu, Andriuk, juk ne Pinokis!
Nors mažiukas dar visai,
Jei mama gražiai pamokys,
Apsirengsi greit patsai.

Jei lydės tave svajonės,
Pasakėlė bus trumpa:
Augsi, augsi kaip Sabonis, –
Šitaip augo ir pupa...

Viską tau pačiam išmokus,
Pavydės kiti vaikai,
Ir batukai fokus mokus
Patys užsiriš lengvai!

MŪSŲ KŪRYBA

MANO IDOMIAUSIAS GYVENIMO NUOTYKIS

Visada svajojau turėti šuniuką, tačiau tėvai to nenorėjo. Atsisėdusi parke ant suoliuko žiūrėdavau, kaip išdykauja šeimininkai su savo augintiniais.

Kartą grįžau iš mokyklos. Lijo. Skubėjau namo. Staiga žvilgsnis užkliuvo už pasieniais bėgiojančio šuns. Jo akys buvo liūdnos. Šuo buvo liesas ir sušlapęs. Tai buvo škotų aviganis.

Apsižvalgiau ir pamačiau, kad gatvėje tik aš ir šuo. Sulėtinau žingsnį. Jis sekė mane, bet nenorėjo to parodyti. Taip irėjome, kol atsidūrėme prie mano namo. Aš jam pasakiau:

— Eime, ką jau padarysi...

Ir abu užkopėme laiptais į antrą aukštą.

Dabar mūsų šeimoje Lordas (toks jo vardas) pilnateisis narys. Švariai išmaudytas, gražiai sušukuotas, jis guli savo „lovelėje“. Kartais Lordas būna liūdnas, nors jį mylime visi. Gal prisimena ankstesnįjį šeimininką? O aš esu laiminga, nes turiu draugą. Galiu garsiai kalbėti, o Lordas klausosi.

Dienos ilgėja. Atsiranda daugiau laiko ir man. Didžiausia svajonė – su Lordu pakeliauti po parką, po mišką, po miesto apylinkes. Gal tada jis taps linksmesnis?

Milda Artimavičiūtė

*Kristaus Prisikėlimo bažnyčios Tilžėje
lietuvių katalikiškos sekmadieninės
mokyklos mokinė,
laimėjusi II vietą PLB Švietimo
komisijos rašinių konkurse*

Legenda apie Neringą

Seniai labai seniai Baltijos jūroje gyveno didžiulė jūrų pabaisa. Ji skandindavo pakrantės žvejų laivus, plėšydavo tinklus ir išbaidydavo žuvis. Žvejai negalėjo pagauti žuvies ir grįždavo tusčiomis iš jūros, todėl žmonės buvo labai skriaudžiami šios didžiulės jūrų pabaisos ir ilgą laiką kentėjo jos piktadarybes. Kuršių žmonės nežinojo, kaip nuo tos pabaisos apsiginti ir ją nugalėti.

Viename žvejų kaimelyje gyveno mergaitė milžinė. Ją visi žmonės vadino Neringa. Mergaitė milžinė buvo labai geros širdies, drąsi, darbšti ir padedanti visiems to kaimo gyventojams. Kai tik ją pasiekė žinia apie jūros pabaisos daromas blogybes, Neringa labai supyko. Ji tvirtai nusprendė padėti Kuršių žmonėms ir leidosi į kelionę pas pabaisą.

Beeidama per kaimus, jinai matė vargstančius ir skurstančius žmones. Kol nukeliavo iki tos vietos kur gyveno jūrų pabaisa, mergaitė milžinė sugalvojo, kaip šią pabaisą nugalėti. Ji sėmė smėlį, pylė į savo prijuostę ir įsibridus į Baltijos jūrą, pylė ilgą ir aukštą smėlio pylimą. Šis pylimas turėjo atskirti didžiulę jūrų pabaisą nuo žmonių.

Kuršiai labai džiaugėsi ir buvo labai dėkingi mergaitei milžinei, todėl atsiradusį pusiasalį pavadino jos vardu – Neringa. Tarp pusiasalio ir pakrantės esančios marios vadinamos Kuršių mariomis. Jose žmonės plaukioja laivais, gaudo žuvis, maudosi ir prisimena sumanę mergaitę milžinę, kuri apsaugojo juos nuo piktos Baltijos jūros pabaisos.

Agnė Majorovaitė

Šv. Kazimiero lit. mokykla Clevelande,

laimėjusi II vietą

JAV LB Švietimo tarybos skelbtame rašinių konkurse

Pas Raganėles

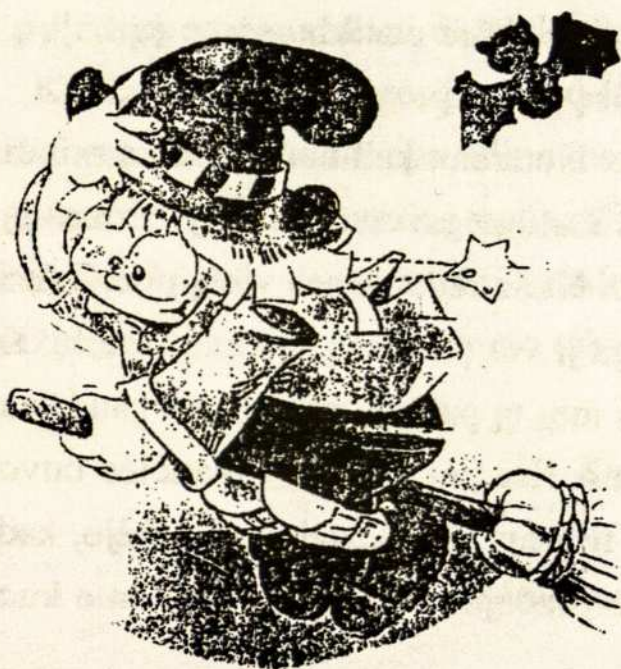
Vieną dieną kai aš lankiausi Lietuvoje nuvažiavau į Raganų Kalną. Ten tikėjausi rasti labai įdomių statulų. Kai aš ten nukeliavau, atradau kad viskas buvo miške. Kai nuėjau prie tako pradžios, jau mašinų negalėjau matyti. Tada nuo Baltijos Jūros atkeliavo debesų. Pasidarė labai tamsu. Aš pradėjau dairytis, bet niekur nemačiau savo mamos, tėtės, brolio, nei sesutės. Staiga judesys mano dėmesį atkreipė. kažkas juodo su raudonu plėmu prabėgo per taką. Aš pradėjau bijoti. Kas čia bus? Išgirdau kad kažkas užpakalyje manęs. Labai lėtai aš pradėjau apsisukti. Ten jinai stovėjo. Tai buvo gražiausia laumė, kurią bet kada buvau matęs. Jinai pradėjo kalbėti ir išaiškino man, kad jos vardas buvo Vaiva. Ji sakė, kad jinai buvo gera ir kad visos kalno raganos ir velnias buvo pabėgę. Tada ji paklausė ar aš galėčiau jai padėti juos visus sugaudyti ir sugrąžinti ten, kur jie priklauso. Aš sutikau ir pradėjome jų ieškoti. Tolimoje mes matėme laužą. Nutarėm, kad ten jie turėjo būti. Pradėjome artintis. Kai jau buvome gana arti jų ir galėjome juos girdėti ir matyti, mes sustojome. Mes pasiklausėme jų kalbų. Pasirodė kad jie planuoja užimti visą pasaulį.

Reikėjo sutarti ką mes darysime. Nutarėm, kad mums reikės suimti visus po vieną. Pirmąją mes abudu kartu pagavome. Taip tyliai mes ją pagriebėme, kad mūsų nepastebėjo. Kai atradome jos vietą prie kalno tako, mes ją ten pastatėme ir staiga ji vėl pavirto į medinę statulą. Ji jau daugiau nebuvo spalvota. Po to mes tą patį kartojome. Aš gaudžiau kai kurias raganėles, o laumė kitas. Kai jau tik trys raganėlės buvo pagautos, jų vadas velniukas, šiek tiek apsnūdęs, staiga pastebėjo, kad jau trūko jo draugių raganėlių. Jis pradėjo bėgti, o mes bėgome kuo

greičiau sugrąžinti tas raganėles, kurias mes buvome pagavę.

Kai mes tą darbą baigėme, nuėjome ten, kur buvome paskutinį kartą matę velniuką. Atradome, kad dalis to velnio apsiausto buvo užsikabinusi už šakos ir kad siūlas nurodė kur jisai nubėgo. Mes jį sekėm tol, kol siūlo daugiau nebeliko. Nuo ten mes galėjome matyti jo pėdsakus dumble. Susekėm jį iki olos, į kurią jisai buvo nubėgęs. Ten jį sugavome ir pradėjom nešti atgal į jojo vietą. Kai jį sugrąžinome, jis kaip ir visos raganėles vėl pavirto į medį. Vienintelis skirtumas buvo, kad jis neturėjo apsiausto.

Tada laumė Vaiva atsisveikino ir nuėjo į savo vietą ir ten ji pavirto į medinę statulą, kaip ir kiti. Staiga aš vėl buvau su savo šeima. Mes pradėjome eiti tuo takeliu. Buvo keista, kad niekas kitas nepastebėjo tų įdomių įvykių. Visos statulos, kurios buvo iš medžio išdrožtos, buvo ten, kur aš su laume padėjau – ant to vingiuoto kelelio, kuris kyla aukštyn į kalną. Jau buvau pasiruošęs sakyti, kad aš viską susapnavau, kai pamačiau tą velniuką be jojo apsiausto, kurį anksčiau buvau matęs knygoje su apsiaustu!

Vytas Bradūnas
Karaliaus Mindaugo lit. mokykla
Rašinys laimėjęs II vietą
JAV LB Švietimo tarybos
rašinių konkurse

VARĖNA

Seniai seniai buvo maža karalystė. Ten buvo mažas miestas – Varėna. Mažai kas apie šį miestą žinojo.

Ten buvo didelis miškas ir visi manė, kad jame gyvena šmėklos.

Vieną dieną karalius sumanė nueiti į mišką. Jis turėjo daug rūpesčių, todėl ėjo užsigalvojęs vis gilyn ir gilyn. Pilyje jo pasigėdo ir sargybinis išėjo karaliaus ieškoti. Priėjęs prie miško, sargybinis labai išsigando, nes pamatė mažas, baltas šmėklas (taip jis manė!). Greitai parbėgo atgal į pilį ir papasakojo ką miške matė.

Praėjo keli šimtmečiai ir žmonės bijojo įžengti į mišką. Tačiau diena šeima sugalvojo miške stovyklauti. Duktė Onutė papasakojo savo draugėms apie išvyką. Draugės išsigando ir ėmė pasakoti apie karaliaus dingimą ir apie šmėklas. Onutė tik nusijuokė.

Sekantį rytą tėvai prikėlė vaikus. Nuėję į virtuvę papusryčiavo ir sudėjo daiktus į mašiną. Laukė Onutės broliuko Jonuko, kuris skambino savo draugams ir gyrėsi apie kelionę.

— Jonai, mes tavęs jau laukiame! – ragino tėvai.

— Gerai, gerai aš ateinu, – atsakė Jonas.

Nuvažiavę į mišką, ieškojo vietos, kur galės sukrauti laužą. Onutė ir Jonas ieškojo laužui šakų. Onutei nusibodo rinkti šakas ir sumanė eiti grybauti. Saulutė nusileido. Staiga Onutė paklydo. Atsisėdo ant samanų ir pravirko. Ji išgirdo balsą, kuris klausė kas ten verkia? Onutė apsidairė ir pamatė mažą grybą. Vėliau iš samanų pakilo visas grybų

pulkas. Onutė pastebėjo, kad visi grybai buvo baltos spalvos. Žmonės manė, kad tai yra šmėklos. O grybai papasakojo Onutei istoriją, kai karalius įkrito į duobę, o atėjęs jo ieškoti tarnas išsigando ir pabėgo. Nuo to laiko niekas nesilankė miške. Visi nusijuokė ir grybai padėjo Onutei sugrįžti prie jos šeimos.

Alina Naujokaitytė

Kr. Donelaičio lit. mokykla Vašingtone

Rašiny s laimėjęs JAV LB Švietimo tarybos skelbtame konkurse

III-ją vietą

* * * * *

TĖVYNĖ LIETUVA

*Tėvynė Lietuva
Šalele mylima
Čia mėlynas dangus
Ir vėliava trispalvė:*

*Geltona – saulutės spindulys,
Žalia – pievutės žavesys,
Raudona – kraujo lašelis
Užliejęs tėvynės žemelę.*

*Čia gimtinė Lietuva –
Ji graži ir mylima,
Čia Baltija didinga,
Čia mūsų žemė artima.*

*Fausta – Vilija Raščiūtė
Vilnius*

MYKOLAS IR MORKUS

Vieną kartą Lietuvos miške gyveno vilkas. Jo vardas buvo Mykolas. Mykolas visą laiką gyrėsi savo draugams koks jis gudrus ir kaip jis moka gyvulius gaudyti. Tame pačiam miške gyveno išdykęs kiškis vardu Morkus. Morkus visada darė šposus dideliems gyvuliams. Mykolas susilažino su draugais, kad jis galės Morkų sugauti.

Anksti vieną rytą Mykolas nuėjo ten, kur Morkus gyveno. Mykolas pasibeldė prie durų ir netoli pasislėpė. Morkus nuėjo ir atidarė duris. Išėjo į lauką ir tuoj pat pamatė Mykolą. Morkus pradėjo šokinėti kuo greičiau. Šokinėjo, šokinėjo per visą mišką iki pat vakaro, o Mykolas jį vijosi. Pagaliau Mykolas taip pavargo, kad jis nukrito kaip užmuštas ant samanų ir labai greitai užmigo. Kol vilkas miegojo. Morkus atėjo ir, su bitučių pagalba, apipylė medaus aplink vilko smakrą ir priekines kojas. Medus prie jų prilipo ir sustingo.

Sekantį rytą vilkas pabudo. Jis bandė atsikelti, bet net negalėjo pajudėti. Tada jis pamatė, kad jis buvo prilipęs prie žemės ir labai supyko. Jis pradėjo garsiai staugti. O gudruolis Morkus užšoko vilkui ant nugaros ir patampė jo uodegą iš džiaugsmo. Užtruko Mykolui visą dieną išsilaisvinti iš tos bėdos. Jis grįžo pas savo draugus ir jiems pasakė: niekad neerzinkit gudrių kiškių!

Diana Karvelytė

„Žiburio“ (Detroito) lit. mokykla

JAV LB Švietimo tarybos skelbtame rašinių konkurse

laimėjęs II vietą

KĄ AŠ NORĖČIAU PAKEISTI 2000-AISIAIS METAIS

Rašo Maironio mokyklos (Kanadoje) mokiniai

Aš norėčiau būti Kanados ministrė-pirmininkė vieneriems metams.

Visas maistas būtų saldainiai ir šokoladas. Vaikai tais metais neitų mokyklon ir galėtų miegoti, skaityti ir žaist visą dieną.

Sigita Bersėnaitė

* * * * *

Aš norėčiau sumažinti oro teršimą. Norėčiau, kad pasaulis būtų švaresnis. Jei būtų mažiau teršimo, tai gyvenimas būtų geresnis. Turime visi bandyti geriau tvarkyti savo šiukšles.

Simon Krikščiūnas.

* * * * *

Aš norėčiau, kad nereikėtų eiti į mokyklą, ir aš viską žinočiau. Man patiktų turėti automatinį kompiuterį, kuris padėtų ruošti visas pamokas ir man būtų viskas aišku. Man patiktų, kad pasaulyje nebūtų karų ir visi taikiai gyventų.

Algimantas Puteris

* * * * *

Du tūkstantaisiais metais aš norėčiau, kad miškai nebūtų naikinami, mašinos be kuro važiuotų, kad visas pasaulis gyventų taikiai ir kad būtų išrasti vaistai nuo visokių neišgydomų ligų.

Asta Raginskaitė

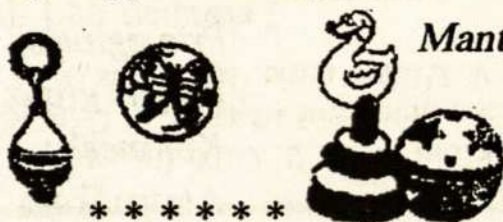
2000-aisiais metais aš norėčiau būti bilijonierius. Pirmiausia aš nusipirkčiau naujausią „Nintendo 64“ arba „Nintendo 2000“. Taip pat norėčiau, kad kasdien būtų mano gimtadienis ir kad turėčiau laiko nupirkti maisto visiems vargšams.

Tomas Šiaučiulis

* * * * *

Aš norėčiau, kad žmonės 2000-aisiais metais visame pasaulyje gyventų geriau. Yra daug šalių, kur vaikai neturi ko valgyti ir apsirengti ir kur gyventi. Vaikai negali lankyti mokyklų, nes tėvai neturi darbo ir negali jiems padėti. Būtų gerai, kad visi žmonės būtų turtingi, o vaikai turėtų ką valgyti ir žaislų.

Mantas Stasiulevičius

* * * * *

2000-aisiais metais aš norėčiau neturėti tiek daug namų darbų. Aš norėčiau būti geresnė mokinė ir taip pat aš norėčiau geriau mokėti matematiką, gamtos mokslus, skaitymą, dailių rašymą, gramatiką, prancūzų ir anglų kalbas.

Kassandra Kulnys-Douglas

* * * * *

Aš norėčiau, kad 2000-aisiais metais vaikučiai Afrikoje turėtų užtektinai pavalgyti, apsirengti ir kad jie išliktų sveiki. Aš džiaugiuosi, kad mes Kanadoje esame toli nuo karo, ir aš norėčiau, kad visas pasaulis būtų ramus.

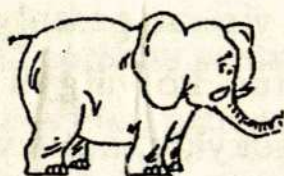

Adriana Turczyn

KARNAVALAS

Martynas Vainilaitis

Prie eglutės
Šoko lapė,
Šoko gervė
Ilgasnapė.
Prie eglutės
Šoko antys,
Šoko kiškis
Kapliadantis.
O drambliukai
Su drambliais
Dirigavo jiems
Straubliais.

Prie eglutės
Žiogas grojo,
Kol meška
Atrepečkojo.

Apkabino
Vilkas mešką,
Pašokdino –
Grindys braška.
Nerangi
Meškutė buvo,
Apsisuko
Ir nugriuvo.

— Tai šokėja,
Kad ją galas! –
Juokias visas
Karnavalas.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Pateikiame minklių - mįslių, kurias galima panaudoti ne tik pamokose, bet ir draugų būryje ar kokiame kitame renginyje.

1. Kokiu taku niekas nevaikšto?
2. Koks ratas niekur nevažiuoja?
3. Kokiai galvai nereikia kepurės?
4. Kas turi kepurę, bet neturi galvos?
5. Kieno akys didelės?
6. Kada naktis ilgesnė už dieną?
7. Ar katinas gali būti žmogus?
8. Kada musė didesnė už dramblių?
9. Ką daro žmogus, išeidamas iš namų?
10. Gali būti rašoma, gali būti dedama į

?

?

?

?

(Atsakymai: 1. Paukščių takas. 2. Grįžulio ratas. 3. Kopūsto galva. 4. Grybas. 5. Baimės. 6. Kai diena trumpesnė už naktį. 7. Gali, jei Katinas yra pavardė. 8. Kai ji tupi ant dramblio. 9. Uždaro duris. 10. Nosienei)

Džiaugės zuikiai ir vilkai – Dvigarsių pilni miškai!

Vilkas vilki pilką skrandą.

Čia tris il kas nori randa. il! il! il!

Kai jis įlekia miškan, an! an! an!

Mes išgirstam garsą an!

Bet ir am čia rast gali...

Galgi Sargis netoli?..

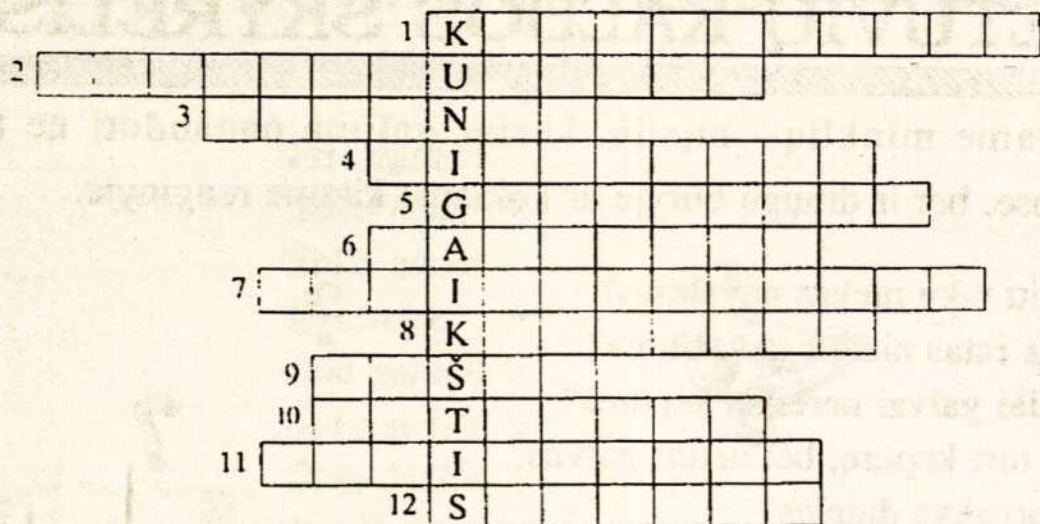
Kam labiausiai tinka am?

Tam, kad kanda am am am!

Tam, kas amsi

Net patamsy... am! am! am!

Išspręsk kryžiažodį.

1. Aršiausi Lietuvos priešai, kurie skelbė nešą pagonims krikščionybę.
2. Karinis vokiečių vienuolių ordinas, kurio nariai nešiojo baltus apsiaustus su raudonu kryžiumi ir kalaviju.
3. Senovės lietuviai garbino gamtą, jos jėgas. Jie buvo
4. Lietuvos karalius.
5. Didysis kunigaikštis, kuris įkūrė Trakus, Vilnių.
6. Toje vietoje, kur dabar stovi Vilniaus katedra, Mindaugas pastatė pirmąją Lietuvoje
7. Gedimino palikuonys.
8. Po Gedimino mirties 30 metų Lietuvą valdė jo sūnūs: Algirdas ir
9. 1410 metais liepos 15 dieną įvyko Žalgirio
10. Jam vadovavo Lietuvos didysis kunigaikštis..... ir Lenkijos karalius Jogaila.
11. 1529 metais Lietuvos didžiuoju kunigaikščiu tapo devynerių metų Augustas.
12. Žygimanto Augusto tėvas – Žygimantas

Kur tinka, įrašykite: ir, o, bet.

Tomas bėga, _____ Vytas miega.

Rasa moka žaisti, _____ nemoka skaityti.

Vaidas _____ Aidas eina į mišką.

Mano kepurė raudona, _____ tavo balta.

Dovilė puikiai dainuoja _____ groja.

Dima nori ledų, _____ neturi tiek centų.

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Kunigaikštis Palemonas

Vienas Romos kunigaikštis, vardu Palemonas, imperatoriaus Nerono giminaitis, iškeliavo su pačia ir vaikais, ir su pavaldiniais, ir su savo turtais. Su tuo kunigaikščiu buvo penki šimtai šlėktų, taip pat su pačiomis ir vaikais, ir su didele jėga. Jie pasiėmė vieną astronomą, kuris nusiminė apie žvaigždes, ir plaukė laivais jūra į vakarus, norėdami susirasti žemėje saugią vietą, kur galėtų apsistoti ir ramiai gyventi. O su ta šlėkta buvo ketvertas iš kilmingų giminių. Dausprungas iš Kitaurų, iš Kolumnų – Prešparas, iš Ursinų – Julijonas, o iš Rožių – Ektoras. Taigi tie žmonės ilgai jūra keliavo ir atplaukė į Viduržemio jūrą, ir plaukė iki Šumos upės. Ir ta Šumos upe – į jūrą-okeaną, o jūra-okeanu priplaukė upės žiotis, kur Nemunas įteka į jūrą-okeaną. Paskui plaukė Nemuno upe aukštyn į Mažąją jūrą, kuri vadinama Nemuno jūra. O ta jūra todėl Nemuno jūra vadinama, kad į tą jūrą Nemunas įteka su savo dvylika vagų. Ir kiekviena turi vardą. Viena tų vagų vadinasi Gilija. Jie plaukė ta vaga į aukštupį ir priplaukė patį Nemuną, kur jis visas viena vaga teka. Nemunu priplaukė Dubysos upė. Plaukė ta Dubysa ir rado prie jos aukštus kalnus, didžiules lygumas ir puikius ąžuolynus, pilnus

įvairių gyvūnų ir žvėrių visokiausių: taurų, stumbrų, briedžių, elnių, stirnų, lūšių, kiaunių, lapių, voverių, šermuonėlių ir kitokių žvėrelių. Upėse nematyta daugybė visokiausių žuvų. Ten buvo ne tik žuvys, kurios tose upėse veisiasi. Daugybė visokiausių puikių žuvų atplaukia iš jūros, nes netoliese yra Nemuno žiotys, kur Nemunas į jūrą įteka.

Prie tų upių – prie Dubysos, Nemuno ir prie Jūros – jie apsigyveno. Vieta prie tų upių jiems labai patiko, ir pavadino tą žemę Žemaitija.

Vaidevutis

Prūsai per trumpą laiką išaugo. Jų daugybė, o žemės maža, todėl pradėjo vienas kitą skriausti. Kaip kam patikdavo ir kaip kas išmanė, taip užimdavo žemę sau ir savo žirgui. Per tai tarp jų kilo visokiausi vaidai ir nesantaikos, kurios dažnai baigdavosi žudynėmis.

Tuomet Vidvutas, arba Vaidevutis Litalanas, kuris pralenkė kitus savo gabumais ir protu, taip pasakė:

— Jeigu jūs, prūsai, nebūtumet kvailesni už savo bites, nebūtų jūsų tarpe tokių skriaudų ir nesantaikų. Nes matote, kad bitės turi karalių, kurio įsakymų klauso, kuris jų ginčus išsprendžia ir kiekvienai duoda tinkamą darbą. Jis neklusnias, dykinėjančias, nedarbančias ir nereikalingas baudžia, išvarydamas iš avilių. Jūs, kurie tai kasdien matote, jomis pasekite ir išsirinkite sau karalių. Būkite klusnūs jo valiai. Tegul jis sprendžia jūsų ginčus, sustabdo

žudynes, nubaudžia piktadarius, apgina nekaltuosius. Tegul jis pats valdo visus be išimties, tegul jo sprendimams ir galiai paklūsta.

Prūsai pakėlė didelį triukšmą ir jį pakvietė:

— Gal tu nori būti mūsų bojateras? – (Jų kalba tai reiškė bičių karalių.)

Taip Vaidevutis Litalanas iš lietuvių giminės (tą liudija ir pats jo vardas) nepaniekina jų prašymo, ir visiems sutinkant, tapo pirmuoju prūsų ir litalanų, arba lietuvių, karaliumi. Nuo to laiko jis viską tvarkė pagal bičių būdą, kurios aviliuose dirba kiekviena savo darbą. Jis pripratino juos prie ūkio darbų. Vieniems liepė dirbti žemę, sėti javus, auginti daržoves, kitiems triūsti bitynuose, tretiems prižiūrėti galvijus, medžioti, dar kitiems gaudyti žuvis. Nustatė jų teises. Liepė, kad ateityje šeimininkai nelaikytų maisto ir galvijų daugiau, negu jiems patiems reikia. Likusius tegu parduoda arba papjauna. Taip pat liepė, kad nelaikytų luošų, nenaudingų ir negalinčių dirbti. Davė sūnums laisvę ir teisę numarinti savo tėvą, prislėgtą senatvės ir negalintį dirbti, kad veltui duonos nevalgytų.

Paskui jis norėjo grubius žmones atpratinti nuo žvėriškų papročių ir išmokyti juos santūriai gyventi. Jis išrado midaus gamybą, kėlė puotas, pristatė visokių karčemų, manydamas, kad tai suminkštins jų žiaurius protus. Ir neapsiriko, nes greit jie pasidarė tokie švelnūs, kad vedė juos ten, kur norėjo. Paskui jis mokė vaišingai ir žmoniškai priimti svečius; taip sutvirtino žmonėse draugystės saitus.

AR ŽINAI?

Išnykę Lietuvos miestai

Mūsų tėvynės Lietuvos gilioji praeitis yra didinga ir romantiška. Tačiau dokumentų, įrodančių to ar kito įvykio tikrovę, yra nedaug likę. Jie išnyko karuose ir gaisruose. Ir netik išnyko dokumentai, bet dingo ištisi miestai. Liko tik apie juos padavimai, kurie eidami iš lūpų į lūpas gerokai pasikeitę.

Štai vienas toks miestas apie kurį šiandien sunku ką tikresnio pasakyti yra Pilėnai, kurie, spėjama, yra buvę prie Pūnios kalno netoli Prienų.

Išnyko be pėdsakų taip pat kryžievių pastatytos pilys: Baiernburgas, kuris turėjo tapti Lietuvos sostine, jei kryžieviai būtų užkariavę Lietuvą, Marienburgas, buvusi arti Zapyškio. Taip pat išnyko pilis, Napoleono kalne prie Kauno. Šie miestai ir pilys išnyko dėl karų ir dėl to, kad atsiradus naujiems keliams, sumažėjo jų reikšmė.

Tai vis gilioje senovėje išnykę miestai. Bet yra išnykusių ir dar ne taip seniai. Štai rusų kariuomenės žemėlapiuose buvo pažymėtas miestas Vencavai, buvęs Zarasų apskrityje. Šis miestas buvo tarp penkių vieškelio, vedančių į Daugpilį, Tauragę, Tilžę, Karaliaučių, Vilnių ir Rygą. Vencavai išnyko XIX amžiuje.

Dėl pasikeitusių kelių išnyko ir Utenio pilis ir miestas, buvęs netoli dabartinės Utenos. Pašto kelias buvo nutiestas kitoje vietoje ir gyventojai pamažu persikėlė kitur. Miesto neliko nei žymės.

Nemažai kaimų sunaikino bolševikai, statydami karinius įtvirtinimus.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Margarita Starastė

Žirnis buvo labai draugiška daržovė.

— Labas rytas, labas rytas! – jis visada anksčiausiai pasveikindavo kitas daržoves.

— Laba diena! – žirnis maloniai nusilenkė ir nykštukui Pypliui, kai tik šis atėjo į daržą dirbti. — Laba diena!

Žirnis siūlė žiogui prisišokinėti po jo lapus ir žiedus kiek tik širdis geidžia. Pakvietė varlę atsipūsti jo pavėsyje. Pavadino ir vabalą. Vabalui patiko svetingas žirnis, ir jis isirengė būstą žirnio pašaknėj.

Vasaros vidury žirnis savo šakose sukabino žalius ankščių lopšelius. Juose miegojo po penketą, po šešetą, kai kuriuose lopšeliuose net dar daugiau mažų žirnelių. Visi tokie švelniai žali, kits už kitą mielesni.

Vieną dieną žirnis pastebėjo pilką žvėrelį, kuris sukiojosi prie saulėgrąžos. Žirnis pamojo žvėreliui ir taip pat pakvietė pas save.

— Juk tai pelė! – paniekinamai kvarktelėjo varlė, tupėjusi prie žirnio. — Neprasidėk su pele! Apie ją sklinda labai negeros šnekos.

— Nieko, tegul ateina, – atsakė žirnis, — man visi geri.

Pelė tuoj pat ir prisiartino.

— Matai, kokie lopšeliai! – tarė žirnis. — Juose miega geri mano vaikučiai.

Pelė pažiūrėjo.

— Dar nesubrendę, – cytelėjo ir dingo krūmuose.

Buvo puiki vasara. Kada ne kada atlėkdavo vėjelis ir pasupdavo žirnio vaikus. Žiogas čirškė savo daineles. Kurkė varlė, maloniai bimbė vabalas. ir Pyplys, baigęs nykštukų darbus, mielai ateidavo pabūti prie žirnio.

Bet kartą, vieną tylią pavakarę, vėl atbėgo pelė.

— Eikš čia, eikš! – ragino žirnis.

Pelė pribėgo arčiau. Keli smalsūs žirniukai, pravėrę savo ankščių lopšelius, žvilgčiojo į ją.

— Jau bus subrendę! – cytelėjo pelė ir vikriai smuko į krūmus. Bet netrukus ji ir vėl buvo čia, o kartu su ja – gerokai paaugę peliokai. Dabar visa šeimyna pradėjo kuistis aplink žirni, net šiugždėjo, išlupo žirniukus iš ankščių, vienus suvalgė, kitus rideno šalin. Šito svetingasis žirnis nesitikėjo.

— Kaip jūs drįstat mane taip plėšti! – šaukė jis savo laibu žirnio balsu. — Aš priklausau nykštukui Pypliui. Aš jo daržovė!

Bet pelės nė nesiklausė. Džiugiai cypsėdamos, jos graibė iš lopšelių žirniukus, rideno žeme, vaidijosi, atiminėjo viena iš kitos ir nešė į krūmus. O žirnis tepajėgė piktai virpinti savo viršūnėlę.

Bruzdesį darže išgirdo katinas. Prisiplojęs prie žemės, tylutėliai, atsargiai jis sėlino vis arčiau ir arčiau žirnio. Senė pelė jį pamatė tik tada, kai jau visai čia pat už žolių stiebų išsižiebė geltonos katino akys. Išsigandusi pelė davė ženklą, ir visa šutvė, metusi žirniukus, spruko kaip žaibas.

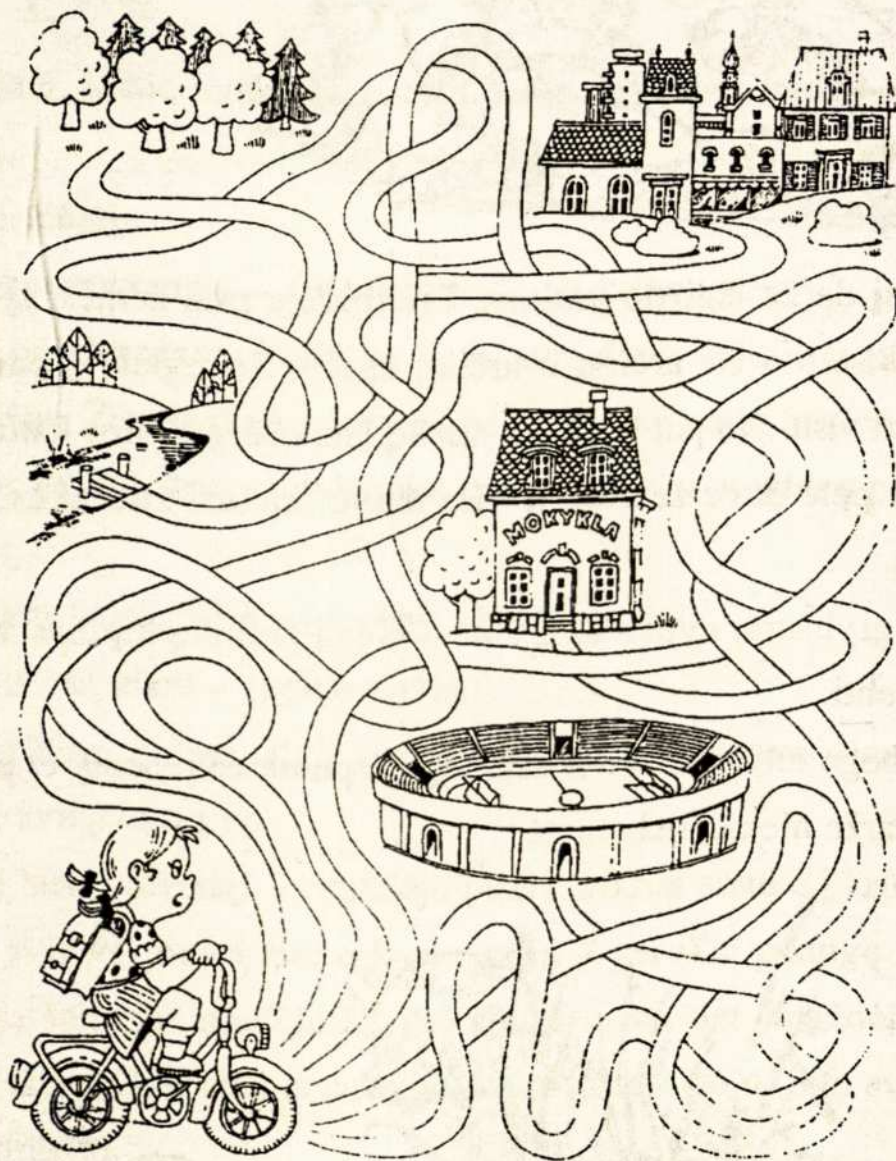
Šuolis, grybšnis, cypsnis, ir štai – vieną peliuką katinas vis dėlto spėjo pagriebti.

Vasara bėgo toliau. Buvo ir saulėtų, ir apniukusių dienų. O pelės? Jų nykštuko darže niekas nebematė.

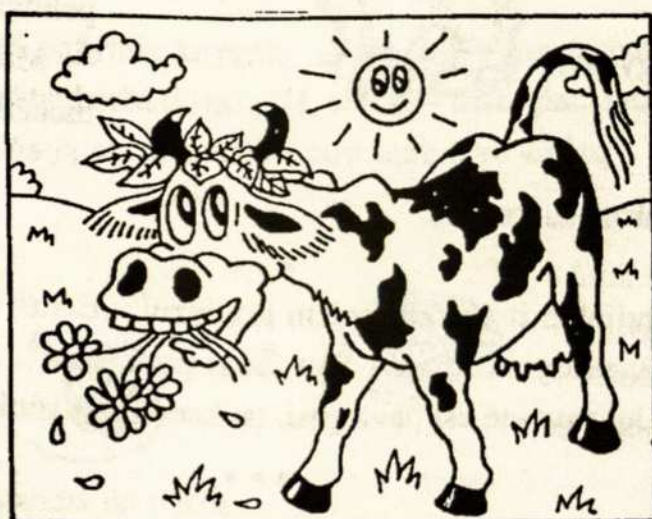
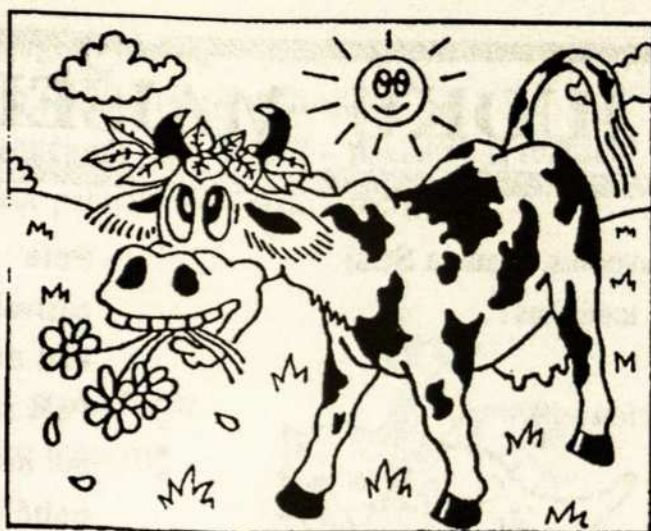
GALVOSŪKIAI

Kuriuo keliu galima nueiti į mokyklą? Kur veda kiti keliai?
Nuspalvink visus juos skirtingomis spalvomis:

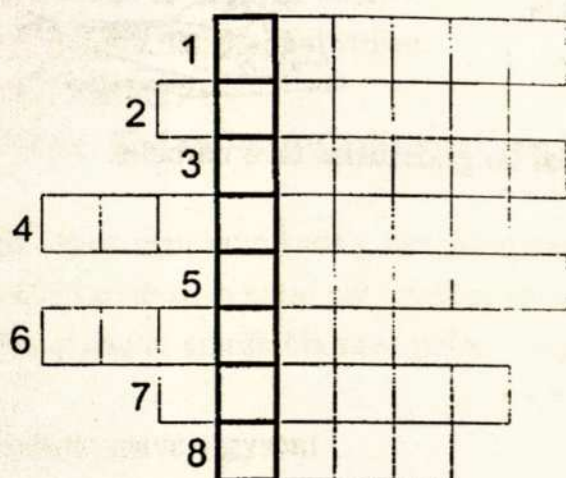

Užduotis!

Surask 12 skirtumų.

* * * * *

Silvija Jančiulytė

1. Vieta, kur auga daug medžių.
2. Vištos vyras.
3. Juo rakiname duris.
4. Jame gyvena velniai.
5. Maža upė.
6. Žvėrių karalius.
7. Mėlyna pavasario gėlytė.
8. Leidžiama iš medžių.

JUOKŲ MAIŠELIS

Algis, atėjęs į svečius, klausia Stasį:

— Kur gi tavo kačiukas?

— Nebėr.

— Kam nors atidavei?

— Ne.

— Dingo?

— Ne.

— Gal... nebegyvas?

— Ne.

— ?

— Užaugo. Dabar jau katinas.

...

Mama sako Sauliukui ir jo jaunesniam broliukui: „Eikit į vonią, jus nuprausiu ir paguldysiu miego. Esu labai pavargusi“. Sauliukas susigraudina: „Jei mamytė esi pavargusi, tai kodėl mus verti miegoti?“

...

Jonukas giriasi:

— Mano tėtė yra drąsiausias žmogus pasaulyje.

— O iš kur tu žinai? – domisi draugai.

— Kai jis įsipjauna pirštą – niekada neverkia.

...

Simona rodo savo piešinį tetai Janinai.

— Koks gražus! – stebisi teta. — Tikriausiai tai gražiausias tavo darbelis.

— Ne, – atsako Simona.

— Parodyk gražiausiąjį, – prašo teta.

— Negaliu. Jo dar nenupiešiau.

...

Po didelio uragano kalbasi du ūkininkai.

— Ar jūsų karvidės smarkiai nukentėjo?

— Dar nežinau. Aš negaliu jų rasti.

Pelė su vaikais išėjo pasivaikščioti ir staiga pamatė, kad artinasi didelis katinas.

•
•
•

Pelė sulijo šuns balsu: „Au, au, au“. Katinas išsigando ir pabėgo. Mama pelė sako peliukams:

— Matote, vaikai, kaip gerai mokėti užsienio kalbą!

— Arūnai, ar įpylei žuvytėms

• šviežio vandens?

• — Ne, jos dar šito neišgėrė.

Dedė Jonas nusprendė užsiauginti barzdą. Apsilankęs pas savo seserį, jis bandė pabučiuoti jos mažąją dukrelę. Tačiau mergytė dvejojo.

— Vaike, kodėl tu nenori pabučiuoti savo dėdės? – paklausė ją mama.

— Aš negaliu. Nėra vietos kur pabučiuoti, – atsakė mergaitė.

...

Mamytė:

— Jūratė, eisim praustis.

— Bet galvytės neprausim, – prašo Jūratė.

— Prausim, prausim... – sako mamytė.

— Aš rėksiu, – pažada Jūratė.

...

Pranas atneša parodyti tėvui pažymių knygelę. „Taip, tokių prastų pažymių dar niekada nebuvo gavęs!“ – piktai burba tėvas. „Ne, tėveli, – džiaugiasi Pranas, – tai ne mano pažymių knygelė. Aš ją radau stalčiuje tarp senų tavo daiktų“.

...

Berniukas:

— Tėtė siuntė nupirkti virvės.

Pardavėjas:

— Kiek jis jos nori?

Berniukas:

— O tiek, kad užtektų nuo tvoros iki ožkos.

...

— Alio, Greitoji?

— Greitoji.

— Viskas gerai, mes visi sveiki.

...

Mokytojas klausia klasės berniukų:

— Joneli, kuo tu užaugęs būsi?

— Policininku, tamsta mokytojau.

— O tu, Petriuk?

— Vagimi. Kad su Jonuku galėtume kartu žaisti.

...

— Paskolink man savo katiną, nes mūsų namuose atsirado labai daug pelių, – sako poniutė Marytė savo tokio pat amžiaus draugei Valytei.

— Ne, geriau tu atnešk čia savo peles, – atsako Valytė.

...

— Kokioje gatvėje gyveni?

— Aš gyvenu ne gatvėje, o name.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Grand Rapids apylinkei	už 50 dol. auką
Elenai Jasaitis	už 10 dol. auką
Irenai Juodaitis	už 10 dol. auką
Baniutei Kronienei	už 10 dol. auką
A. Sušinskas	už 5 dol. auką
J. Rygelis	už 5 dol. auką
V. Annarino	už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410